

[Krag.]

Maaneder siden og snart hører Forhistorien til, naar henses til de vigtige Begivenheder, som daglig sker i Verden. Jeg vil dog ikke undlade i den korte Tid, der er mig beskaaret, at gøre et Par Bemærkninger til de forskellige højtærede Ministre, der har beskæftiget sig med de af mig paa et tidligere Tidspunkt fremsatte Udtalelser.

Ros og Dadel har den højtærede Statsminister jo uddelt. Jeg ved ikke, om man endnu der, hvor Rosen faldt, kan glæde sig over den, Dadelen er i hvert Fald ligegyldig, ikke mindst under Hensyn til, at den fra Statsministerens Side var begrundet med Venstres manglende Samfundssind, specielt mit. Hvad vil Samfundssind sige? Vil det ikke sige ligelig Hensyntagen til alle Samfundsklassers berettigede Interesser? Det er det Krav til Samfundssind, som vi gennem hele den Stauning'ske Periode har stillet, men som man aldrig har imødekommet. Handelsministerens Ord ved Smedefesten for nylig, hvor han sluttede med at sige, at „vi ikke skal give Indflydelsen fra os, men bruge den til Gavn for Arbejderne“, er Udtryk for, hvad den højtærede Handelsminister forstaar ved Samfundssind.

Og hvad Samarbejde angaar, skal der jo være to derom med lige Vilje til at forstaa hinandens Opfattelse og ogsaa med Vilje til at bøje sig mod hinanden. Dette har vi ikke mærket noget til fra Regeringens Side. Hverken ved de vedtagne Bemyndigelseslove, Ekspropriationslove og Valutalove eller nu senest Kroneproblemet er der vist Venstres Opfattelse den fjerneste Imødekommen. Alt er blevet afvist, højst mundtlige Tilsagn har vi faaet, hvis Værdi er af meget problematisk Art, og jeg tvivler ikke om, at det samme vil vise sig nu ved Behandlingen af Lovforslaget om den ekstra Benzinbeskatning.

Spørgsmaalet er her, om man virkelig kan fortsætte med at afkræve et Udsnit af Befolkningen saa store ekstraordinære Skatter for Brug af Motorkøretøjer, som Tilfældet hidtil har været, og om man kan fortsætte med en Luksusvejbygning som den, der i udstrakt Grad er gennemført gennem Aarene, og hvortil der er anvendt Millioner. Jeg tvivler ikke om, at ogsaa i denne Forbindelse vil Kravet lyde til os: Vil I med, saa hæng paa! — som Manden sagde, da han spiste Ærter med en Syl. Jeg tror ogsaa, at hvis der skal være Tale om Samarbejde, maa man tage velbegrundet Kritik under Overvejelse i Stedet for at afvise den med knubbete Ord, saaledes som Tilfældet hidtil har været.

Det er klart, at i Tider som disse maa Priser stige, maa Vanskeligheder for alle Grene af Samfundet opstaa, og saa er det meningsløst at foregøle en Del af Befolkningen, at dens Levestandard kan holdes ved Forhøjelse af Lønninger og Understøttelser — og det er vel Formaalet med disse Forhøjelser — samtidig med, at Landbrugsministeren og Finansministeren taler om, at vi skal være fælles om at dele Fattigdommen. Det er urimeligt vedvarende at opretholde en Politik, som er Udtryk for, at Beskæftigelsesmulighederne er uafhængige af Lønvilkaar, uafhængige af de ved Arbejdet skabte Værdier. Det er efter min Mening uansvarlig Tale at føre, og den Kritik, jeg i den Anledning gjorde mig til Talsmand for, da jeg forrige Gang havde Ordet, maa jeg i enhver Henseende fastholde. At man gennem den kommende Tid skulde kunne fritage et stort Udsnit af Befolkningen for direkte Anpart i Tidens Byrder, naar de blot sørger for, at „Far er hos jer“ — ja, det er ogsaa en Tale, som intet har med Virkeligheden at gøre, og det bør det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen ogsaa erindre sig.

Regeringen vil ikke kunne bestride, at i det økonomiske Hovedproblem føres der en Politik til hvilken Side hver anden Gang, til den ene Side Deflationspolitik gennem en Diskonto paa 5½ pCt., som er den højeste i Europa, gennem Kreditindskrænkning, gennem Skattepumpning, og til den anden Side Inflationspolitik gennem Lønningers Forhøjelse, gennem Understøttelsers Stigning, hvilket alt sammen vil virke paa Priserne som Skruen uden Ende. Det er en økonomisk „Ledelse“ — Ordet naturligvis i Gaaseøjne —, som ingen kan være i Tvivl om hvor fører hen.

Jeg fastholder ogsaa min absolutte Fordømmelse af den Fremgangsmaade, den højtærede Regering har anvendt ved at bryde den Overenskomst om vor Valutapolitik, som afsluttedes med Venstre i 1933, at bryde den paa et Tidspunkt, da Tilknytning til Sterling endnu ikke havde vist noget som helst Faremoment, hverken prismæssigt, pengemæssigt eller lønningsmæssigt.

I Skattespørgsmaalet har den højtærede Finansminister jo i Virkeligheden ikke bestridt de Betragtninger, jeg har fremført, Betragtninger, som mandede ud i, at vi nu er naaet op paa et Udgiftsbudget for Stat og Kommuner paa mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af Nationalindkomsten, og at der er ført en Politik, som har bevirket, at Skatterne er steget i dobbelt saa hurtigt Tempo gennem